

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 292/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Matejom Oslackým, advokátom, Jarabinková 8E, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 64Ek/562/2025 zo 4. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Tiež požaduje priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je povinným v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 64Ek/562/2025. Exekučným titulom je rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 32C/14/2022 zo 6. apríla 2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/118/2023 z 30. októbra 2024.

3. Návrhom na vykonanie exekúcie doručeným okresnému súdu 27. februára 2025 sa oprávnená domáhala od sťažovateľa vymoženía pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu 120 359,19 eur s prísl. Okresný súd 5. marca 2025 poveril vykonaním exekúcie súdnu exekútorku. Sťažovateľ 8. apríla 2025 podal návrh na zastavenie exekúcie, ktorý odôvodnil osobnými a majetkovými pomermi, ako aj podaním dovolania proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 7Co/118/2023

z 30. októbra 2024. Zároveň uviedol, že podal návrh na odklad vykonateľnosti rozsudku krajského súdu.

4. Okresný súd uznesením vyššej súdnej úradníčky z 26. augusta 2025 návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietol a priznal oprávnenej nárok na náhradu trov právneho zastúpenia. Konštatoval, že skutočnosti, ktorými odôvodňoval návrh, nespĺňajú žiadny zo zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Rozhodnutie o odklade vykonateľnosti exekučného titulu je dôvodom odkladu exekúcie v zmysle § 61h ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku, avšak nie je žiadnym z dôvodov na jej zastavenie v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku.

5. Proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú odôvodnil nesprávnym právnym posúdením vykonateľnosti exekučného titulu. Uviedol, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 7Cdo/27/2025 z 3. septembra 2025 odložil vykonateľnosť rozsudku krajského súdu z 30. októbra 2024 v spojení s výrokom II rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo 6. apríla 2023. Následne Mestský súd Bratislava IV vyznačil túto skutočnosť v doložke právoplatnosti exekučného titulu. Rozhodnutie o odklade vykonateľnosti exekučného titulu bráni vymáhateľnosti exekučného titulu. Tým je daný obligatórny dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Sťažovateľ tiež namietal správnosť a zákonnosť výroku o náhrade trov konania oprávnenej. Ak by súd správne zistil skutkový a právny stav veci, nevydal by sťažnosťou napadnuté uznesenie (zamietnutie návrhu). V tom kontexte by oprávnená vo veci nemala úspech, naopak, úspech by mal mať sťažovateľ ako povinný.

6. Okresný súd napadnutým uznesením zo 4. decembra 2025 sťažnosť zamietol a priznal oprávnenej voči sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania o sťažnosti vo výške 427,57 eur. Sťažnosť sudca vyhodnotil ako nedôvodnú. Zdôraznil, že v čase vydania uznesenia z 26. augusta 2025 ešte nebolo dovolacím súdom rozhodnuté o odklade vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. O tomto návrhu rozhodol najvyšší súd uznesením z 3. septembra 2025, teda po rozhodnutí vyššej súdnej úradníčky. Súd zotrval na závere, že odklad vykonateľnosti exekučného titulu nie je dôvodom na zastavenie exekúcie. Doplnil, že následkom povolenia odkladu vykonateľnosti exekučného titulu (vysloveného v konaní pred dovolacím súdom) je odklad exekúcie v zmysle § 61h ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku, o ktorom však rozhoduje súdny exekútor, a to vydaním upovedomenia o odklade exekúcie. Vyššia súdna úradníčka vec správne právne posúdila a rozhodla správne aj o náhrade trov konania oprávnenej.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zotrváva na právnom názore, že exekučný titul nie je vykonateľný, a teda ani spôsobilý na výkon exekúcie. Odôvodňuje to tým, že najvyšší súd rozhodol o jeho odklade vykonateľnosti. Okresný súd pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky nevzal do úvahy túto podstatnú zmenu skutkového a právneho stavu a jeho sťažnosť odmietol. Súd rozhodol tak, akoby k tejto zmene vôbec nedošlo. To má za následok nesprávnosť a nezákonnosť napadnutého uznesenia v spojení s uznesením vyššej súdnej úradníčky. Sťažovateľ spochybňuje zámer súdu prihliadať aj na ochranu práv oprávnenej, keď išlo o exekúciu bez blokovania. Z dôvodu nesprávnosti výroku o zamietnutí sťažnosti je nesprávny aj výrok

napadnutého uznesenia, ktorým bol oprávnenej priznaný nárok na náhradu trov konania. Ak by okresný súd jeho sťažnosť správne posúdil, nepriznal by oprávnenej ani nárok na náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu o zamietnutí jeho návrhu na zastavenie exekúcie.

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

10. Ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

11. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka nevykonateľnosti exekučného titulu z dôvodu odkladu jeho vykonateľnosti uznesením najvyššieho súdu vydaným v dovolacom konaní. Okresný súd v napadnutom uznesení zotrval na názore, že odklad vykonateľnosti exekučného titulu nie je dôvodom na zastavenie exekúcie. V tejto súvislosti je podstatné, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané okresným súdom 5. marca 2025 a najvyšší súd odložil vykonateľnosť exekučného titulu uznesením z 3. septembra 2025. V čase začatia exekúcie bol exekučný titul vykonateľný, exekúcia proti sťažovateľovi začala oprávnene. Následné rozhodnutie o odklade vykonateľnosti exekučného titulu je dôvodom na odklad exekúcie podľa § 61h ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku, o ktorom rozhoduje exekútor poverený výkonom exekúcie. Tento zákonom predvídaný postup bol v exekučnom konaní dodržaný a poverená súdna exekútorka vydala

17. septembra 2025 upovedomenie o odklade exekúcie vedenej na základe exekučného titulu pod sp. zn. 318Ex 86/25, ktoré bolo následne doručené okresnému súdu na vedomie 1. decembra 2025.

12. Návrh na zastavenie exekúcie podľa § 61k Exekučného poriadku je oproti tomu procesný prostriedok obrany povinného proti neoprávnene začatej exekúcii, čo však v prejednávacom prípade nenastalo, pretože exekúcia začala oprávnene. Zároveň nemožno uvažovať o ďalšom neoprávnenom vykonávaní exekúcie, pretože ďalší výkon exekúcie bol neodkladne súdnou exekútorkou 17. septembra 2025 odložený. Právne záujmy sťažovateľa ako povinného sú tak v aktuálnom štádiu exekučného konania relevantne chránené. Preto právna úvaha okresného súdu, že uvedený skutkový stav neodôvodňuje zastavenie exekúcie, nie je prejavom právneho omylu. Naopak, je plne v súlade s podstatou a účelom aplikovaných ustanovení Exekučného poriadku. Rovnako nemožno súhlasiť so sťažovateľom, že súd neprihliadol na zmenu stavu z dôvodu odkladu vykonateľnosti exekučného titulu. Okresný súd sa k tejto skutočnosti, ku ktorej došlo po prvostupňovom rozhodnutí, jasne vyjadril a zaujal právne konformný záver.

13. Sťažovateľ tak vychádzal z nesprávnej právnej úvahy, že odklad vykonateľnosti exekučného titulu je obligatórnym dôvodom na zastavenie exekúcie. Vzhľadom na návrh sťažovateľa súdna exekútorka vyzvala oprávnenú na vyjadrenie k návrhu na zastavenie exekúcie. Súdna exekútorka postupovala v súlade s § 61k ods. 5 Exekučného poriadku a oprávnená svoje právo využila a k návrhu sa vyjadrila. Návrh na zastavenie exekúcie okresný súd zamietol, oprávnená tak mala v tejto veci úspech. Tým jej vznikol proti povinnému sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania, ktoré jej v súvislosti s návrhom a následne sťažnosťou sťažovateľa vznikli. Právny záver okresného súdu o trovách konania oprávnenej nie je arbitrárny, naopak, má oporu v Exekučnom poriadku, ako aj Civilnom sporovom poriadku.

14. Námietky sťažovateľa nie sú spôsobilé spochybníť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

15. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

V Košiciach 5. mája 2026

Robert Šorl
predseda senátu